

Hopelessly
in
Love

เก็บรัก

แล้วความรักจะเยียวยาหัวใจทุกดวง

มาภา

โลกสองใบ

“พี ยังบอกไม่ได้อีกเธอ”

เสียงใสๆ ของหญิงสาวที่กำลังนิน้วน้าหน้าๆ ทำให้ชายหนุ่มคนขับต้องหันไปยิ้มก่อนจะดับไฟเลี้ยวเพื่อขอทาง

“เดี๋ยวก็รู้ ถ้าบอกแล้วเขาจะเรียกว่า ‘เซอร์ไพรส์’ เธอ”

ร่างบางในชุดเสื้อสีฟองสีส้มอ่อนผ่อนลมหายใจแล้วทิ้งตัวพิงเบาะรถ

“ดูจลละกลั้วเซอร์ไพรส์ของพีจริง ๆ รั้อยวันพันปีไม่ยกเคยมี”

เพราะเธอพยายามถามมาตั้งแต่ชายหนุ่มไปรับออกจากบ้าน แต่เขาก็ยังปากแข็ง เธอรู้ว่าเขาพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร ที่ผ่านมาเขาก็พิสูจน์ความจริงใจด้วยการกระทำ แต่ครั้งนี้เขาดูตื่นเต้นแบบเก็บไม่มิด แกวตาดเต็มไปด้วยความเปรมปรีดิ์ และดูอารมณ์ดีถึงขั้นฮัมทำนองดนตรีทั้งที่ปกติเจ้าตัวกลัวการร้องเพลง ยิ่งกว่าอะไร ขนาดเพลงชาติยังร้องเพี้ยน นับประสาอะไรกับเพลงสตริงตามห้องตลาด แล้วดูเขาทำ จะไม่ให้เธออยากรู้ได้อย่างไร

หญิงสาวเบือนหน้าหนีแล้วเซิดคางขึ้นอย่างกระแจะกระงอด ต้องการให้เขารู้ว่าเธอจน

“เอานะ...อีกไม่ถึงห้านาทีดูจก็จะได้รู้แล้ว” ชายหนุ่มตอบพลางยิ้มแย้มขณะขับรถมุ่งหน้าจากสะพานตากสินผ่านถนนเจริญนครสู่วงเวียนใหญ่ แล้วพาลีี้ยวเข้าถนนเส้นเล็กเส้นน้อยที่ไม่คุ้นตา “ถ้าดูจได้เห็น ยังไงดูจก็ต้องหายจนเชือสิ”

“ขนาดนั้นเลย...” ดูจทักเล็กคิ้วขึ้น เอี้ยวตัวไปมองดูแววตาของคนม่นอกม่นใจ

ฟอร์จูนเนอร์ลีดำพาคณทั้งสองเข้าสู่หมู่บ้านจัดสรรแห่งใหม่ ชายหนุ่มลดกระจกแลบยิ้มประสาชกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ก่อนจะขับผ่านบ้อมยามเลยไซต์ก่อสร้างทาวน์โฮม เขาชะลอรถและเลี้ยวไปยังพื้นที่จัดสรรว่างเปล่า “ถึงแล้ว”

“ถึงแล้ว?” หญิงสาวเล็กคิ้วขณะมองดูผืนดินสีน้ำตาลอ่อนแห่งผากท่ามกลางอากาศอันร้อนระอุด้วยความแปลกใจ “ที่นี่นะหรือ?”

“ใช่” ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนก้าวลงไปเปิดประตูให้แฟนสาวแล้วก้าวร้อมที่พกออกมา “มาครับ ดูพื้นที่ด้วย ระวังเศษตะปูนะ”

“พี...” ดวงตากลมโตแสนหวานจับจ้องยังใบหน้าของเขาอย่างหาพิรุชเขาตอกย้ำความเข้าใจของแฟนสาวด้วยการกล่าวถึงความสะดวกสบายในการเดินทาง ประโยชน์และสาธารณูปโภคจากโครงการ และคำสุดท้ายที่เขาทำให้หัวใจของเธอพองโตก็คือ

“...ที่นี้สถาปนิกสาวช่างฝันก็จะได้ออกแบบบ้านของตัวเองจนกว่าจะพอใจเลย”

“พีชื่อแล้วหรือ”

“ครับ”

“ฮู้ว...เซอร์! ไร้ลีใหญ่ชะด้วย” สถาปนิกสาวอมยิ้มแก้มปริ เสมองไปยังที่ดินผืนงามด้วยสายตาคาดคะเน “สามงานใช่ไหม”

“แม่่นะฮึยวะ” ชายหนุ่มเอ่ยลือ ก่อนจะพาร่างบางเดินผ่านกำแพงอิฐก่อหยาบปักปันเขตเข้าไปข้างใน หญิงสาววาดมือวาดไม้ราวกับจินตนาการได้ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในหัวแล้ว

“แนวขวางทิศใต้เสียด้วย รับลมหน้าดู เอาตรงนี้เป็นห้องนอนไหม แล้วตรงนี้เป็นห้องนั่งเล่น โซฟาสีมันต์ที่ดูจไปเล็งไว้ สงสัยจะต้องรีบไปจองซะแล้ว...” แววดตาของเธอแววับ รอยยิ้มสดีใส่ทำให้คนมองผลอยิ้มตามไปด้วยอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ความสุขของเธอคือความสุขของเขา ตั้งแต่หญิงสาวตกลงยอมรับว่าเป็นแฟนกับเขาอย่างเปิดเผยในวันประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัย ปีนี้ก็เป็นปีที่

ลิปสีแล้วสำหรับคำว่าเรา และยังจะต้องเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าใครคนใดคนหนึ่ง จะตายจากกัน

ชายหนุ่มเอื้อมจับมือคนรักท่ามกลางความร้อนของแดดและสายลมเอื่อย เขาสูดหายใจลึกแล้วเอ่ยว่า

“ดูจ บ้านเสร็จเมื่อไร...เราแต่งงานกันนะ”

หญิงสาวระบวยิ้มหวานพร้อมกับสบสายตา หัวใจของคนรอฟังคำตอบ เต้นแรงขึ้น

“อะไรกันพี่...ขอสาวแต่งงานทั้งที่มาชอกกลางแดด ไม่โรแมนติคเอาซะเลย มันต้องที่ร้านอาหารหรือๆ จิบไวน์กินสเต็ก แล้วล้วงแหวนออกมาสิ” ดูจฤทัย แกล้งเมื่อเห็นคนรักเงินจนหน้าแดง “แต่เพราะความซื่อๆ ของพี่นี่แหละที่จะ ทำให้สาวตกลง”

“แล้วใครบอกว่าไม่มี”

รพี่ยิ้มพร้อมกับล้วงลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงยีน สัมผัสกล่องกำมะหยี่ในนั้น แต่แล้วก็ตัดสินใจไม่เอาออกมา...

ยังไม่ใช้เวลานี้

“เซอร์ไพรส์อีกแล้วละสิ” หญิงสาวยิ้มอย่างเข้าใจ ก่อนจะละความสนใจ จากเขาแล้วหันกลับไปมองที่ดินผืนกว้างซึ่งจะกลายมาเป็นอาณาจักรเล็กๆ ของเธอ และเขาในอนาคตอันใกล้ด้วยความปลาบปลื้ม

เจ้าของร่างสูงกระเียบเข้าใกล้แล้วโอบกอดกระชับร่างบางจากด้านหลัง ฟังเธอบอกเล่าภาพในจินตนาการอย่างตั้งใจแล้วจึงเอ่ยขอ

“อืม...ขอห้องทำงานห้องหนึ่งด้วยนะ”

“คุณรพี่ ไอทีซัพพอร์ตแมนเนเจอร์จะหอบงานกลับมาทำที่บ้านด้วยรี” สถาปนิกสาวถามแก้เขิน

“ถ้ามันไม่เสร็จก็ต้องทำละ หรือจะให้ผมอยู่ที่ออฟฟิศ เลิกงานดึกๆ แวะกินข้าวต้ม...ฮึ”

แม้จะเข้าใจความหมายของข้าวต้มที่ว่า แต่ดูจฤทัยก็มั่นใจว่าเขาจะไม่ทำตัว แบบนั้น ลิบกว่าปีที่คบกัน เขาไม่เคยเสียประวัติ ไม่เคยมีเรื่องนอกใจให้ระแคะ-

ระคาย แรกๆ เธอคิดว่าชายหนุ่มคงซุกได้แนบเนียน เพราะเชื่อว่ามันต้องมีบ้างตามประสาผู้ชายวัยนี้จากที่ได้เห็นทั่วไปทั้งในขณะ ที่ทำงาน หรือจากข่าว ‘คาว’ ของเพื่อนฝูง แต่เขาก็รายงานเธอไม่เคยขาดว่าอยู่ที่ไหน ทำอะไร ทุกครั้งที่เขาออกจากที่หนึ่งสู่อีกที่ อย่างการออกจากบริษัทไปยังสถานที่ที่ผิดแปลกไปจากกิจวัตร เขาก็จะส่งข้อความหรือไม่ว่าโทรบอกเธอ ซึ่งมันเป็นอย่างนี้มาเสมอ แม้ตอนที่เขาไปเรียนป.โทอยู่เมืองนอก ก็ยังรายงานเธอผ่านโปรแกรมสนทนาออนไลน์

แม้สองสามปีหลังภาระและความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของเขาและเธอจะทำให้มีเวลาให้กันน้อยลงกว่าแต่ก่อน หากความสัมพันธ์ของเธอและเขาก็ยังมั่นคงอยู่ดังเดิม จนการขอแต่งงานเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องน่าตื่นตะลึงสักเท่าไร เพราะอย่างไร เธอก็รู้ว่าวันนี้จะมาถึง ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม

“เอ้อ ใช่!” หญิงสาวอุทานเสียงหลงเมื่อนึกอะไรขึ้นได้ “แล้วนี่พี่คุยกับคุณแม่แล้วหรือว่าจะย้ายออก พี่พัชแยกไปอยู่เองแล้วอย่างนี้ น้องภพก็อีกตั้งเป็นปีกว่าจะจบ พี่ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนท่านหรือไง”

“ไม่ต้องแล้ว พี่พัชเพิ่งมาบอกข่าวดีเรื่องพี่ที่วาเมื่อสองสามวันนี่เอง คุณแม่ก็เลยบังคับให้พี่พัชย้ายกลับมาอยู่ด้วยกัน ท่านบอกว่าไม่มีใครเฝ้าหลาน ท่านจะเฝ้าเอง” เขาตอบแก้มร่อยยิ้มอย่างปลื้มใจ เพราะแม่เขาเกษียณอายุราชการก่อนเวลาจากการขอร้องของลูกๆ มาได้ปีเศษแล้ว จึงมีเวลาว่างเหลือเพื่อ “ดูจ้กรูพี่พัชบ้างงานจะตาย”

“ใช่ อากาศหนักยิ่งกว่าพี่อีก คุณแม่ท่านสอนลูกยังไงให้บ้านกันได้ทั้งสามคนพี่น้องนะ แต่ก็ดีใจกับพี่ๆ ด้วยนะ”

รพีตอบโต้ด้วยการหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

หญิงสาวปรายตามองคนรักแล้วนึกไปถึงครั้งวันวาน ชายหนุ่มเคยเป็นคนยิ้มยาก พูดน้อย และขี้อาย ตอนที่เพื่อนเริ่มระแคะระคายว่าเขาชอบเธอ เจอกันที่โรงอาหารเป็นไม่ได้ ต้องเดินหนีเสียทุกที

เพื่อนสนิทในที่ทำงานมักล้อว่า ที่เขาได้เลื่อนขั้นถึงระดับผู้จัดการอย่างรวดเร็วไม่ใช่เพราะสาเหตุที่เขามีสุงเป็นเจ้าของบริษัท หากเพราะตอนเจ้านายสั่งงานเขาพูด ‘ครับ’ เป็นอยู่คำเดียว แต่เธอก็มั่นใจว่านั่นไม่ใช่สาเหตุหลัก เขาเก่งและ

ขยันกว่าใคร เธอกล้าย็นยันจากตริกิเกียรตินิยมเหรียญทอง และการกล่าวขวัญในด้านบวกเรื่องกิจกรรมของคุณซึ่งมีเขาเป็นประธานรุ่น แม้จะเป็นประธานรุ่นที่พูดน้อยที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาก็ตาม

“กลับกันไหม” ดุจถุทัยชวน เห็นผิวขาวจัดของชายหนุ่มแดงเรื่อ เหงื่อไหล ลามถึงคอ จนต้องล้วงผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาช่วยซับให้ “เดี๋ยวทีจะละลายหมดเสียก่อน ถ้าไปเหงื่อแตกที่ไหนแล้วไม่มีผ้าเช็ดหน้าดูจ พืชจะจมน้ำตายไหมเนี่ย”

“ขนาดนั้นเชียว” ชายหนุ่มแบ่หน้านิดๆ เมื่อถูกแซว หากก็หันหลังตามร่างบางไปยังรถหลังเธอเก็บผ้าเช็ดหน้าลงกระบะ

เมื่อเห็นหลังเล็กๆ ของคนคล่องแคล่ว รพีก็นึกถึงคำพูดเพื่อนๆ ที่แสดงความเห็นว่าเขายอมเธอมากเกินไป และประทับใจ ‘กลัวเมีย’ ให้ตั้งแต่มิได้แต่ง...แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ก็เขารักของเขาออกอย่างนี้

ประตูไม้ระแนงสีขาวนวลค่อยๆ เคลื่อนตัวเปิดเสียงเบาด้วยระบบอัตโนมัติ เผยถนนซึ่งทอดตัวตัดกับความสดชื่นของไม้ยืนต้นนานาพันธุ์ที่ช่วยสร้างความเขียวชอุ่ม ร่มรื่นสู่ลานกรวดล้างที่อยู่ลึกเข้าไป ก่อนเรือนขนมปังขิงหลังใหญ่สีกุหลาบสลับเบจจะปรากฏแก่สายตา

‘เรือนบุลลา’ ซึ่งมีความหมายว่าเรือนดอกไม้ เป็นบ้านโบราณสองชั้นอันมีความหวานตรึงใจแฝงอยู่ในทุกตารางนิ้ว มุขที่ยื่นออกมาด้านหน้ามีทางขึ้นต่อหลังคาปั้นหย่าซึ่งเชื่อมต่อกับปีกซ้ายปีกขวาอย่างสมมาตร มีลวดลายแกะสลักอันวิจิตรงดงาม ขอบบนของวงกบที่ประตูและหน้าต่างบานกระทุ้งเกลิ็ดมีการแกะฉลุเป็นวงโค้งกลมกลืนดูนุ่มนวล

บ้านหลังนี้รับใช้และโอบอุ้มสมาชิกในตระกูลมายาวนาน ทุกคนจึงคอยถนอมรักษาเป็นอย่างดี ครั้งยังเด็ก รพีกับพพรผู้เป็นพี่ชายเคยเตะลูกบอลอัดบานไม้เข้าจนหักคาตา มารดาถือหวายเดินอาดๆ มาหาจนเขากับพี่ต้องโกยแนบกันแทบไม่ทัน ทว่าสุดท้ายก็ไม่วายถูกหวดจนนั่งเก้าอี้ไม่ได้ไปหลายวัน

เรือนไม้หลังนี้มีกลิ่นหอมของดอกไม้อบที่คุณหญิงยายท่านโปรดปราน จนมันอาจฝังลึกเข้าไปในเนื้อไม้เสียแล้ว และบางทีทุกคนก็รู้สึกว่ามันอาจฝังเข้ามา

ในร่างกาย เลื้อยผ้า และอุปกรณ์เครื่องใช้ทุกชิ้นแล้วด้วย

ครอบครัวเล็กๆ ซึ่งหลงเหลือสมาชิกเพียงห้าคน อันประกอบด้วยมารดา พี่ชาย พี่สะใภ้ เขา และน้องชาย ไม่ได้ร่ำรวยอย่างบรรพบุรุษรุ่นก่อนๆ ทุกคนยังต้องทำมาหาเลี้ยงตน ทั้งพี่ชายและเขาก็ยังคงแบ่งเงินเดือนส่วนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน แม้พี่จะเคยย้ายออกไปอยู่เรือนหอตั้งแต่แต่งงาน

ชายหนุ่มจอดรถในโรงจอดสี่ขาที่ทำจากไม้ แล้วเดินผ่านสวนน้ำพุหินขัดก่อนหลบเข้าชายคา รพีมีความสุขกับความสำเร็จที่ได้ทำมาในวันนี้... ได้พาคนรักไปดูที่ปลูกบ้าน และได้ขอเธอแต่งงานในที่สุด

“ยิ้มหน่อยยิ้มใหญ่อะไรอยู่คนเดียวคะคุณพี่ มีของใหม่คะ มาคะ ป้าถือให้” แม่บ้านวัยชรา ทว่าดูคล่องงาน กล่าวทักทายทันทีที่เห็นชายหนุ่มปรากฏตัว

“ไม่มีครับป้าหยา คุณแม่อยู่ไหม”

“อยู่ค่ะ นั่งคุยอยู่กับคุณทิวา”

รพีพยักหน้าเล็กน้อยแล้วเดินขึ้นเรือน เขาก้าวเบาด้วยความเคยชินไปจนถึงชั้นสองตรงชานรับลมหน้ามุข ซึ่งมีโซฟาแบบวิกิต่อเรียลลายดอกไม้สีหวานรองด้วยพรมจัดเป็นพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจ มารดาของเขาหนึ่งเอกเชนกเท้าคอกกับหมอนอิง โดยมีหญิงสาวผมยาวตรงนั่งรวบมือเรียบร้อยอยู่บนเก้าอี้ตัวใกล้ๆ ชายหนุ่มจึงยกมือไหว้คนแก่อาวุโสกว่าทั้งสอง

“อ้าว นายพี่ ทำไมกลับแต่หัววัน ไหนว่าจะไปรับหนูดูไปดูที่ไง” คนเป็นแม่เริ่มต้นคำทักทาย

“ไปมาแล้วครับ ดุจดิตนัดกับเพื่อนต่อ ผมไปส่งแล้วก็เลยกลับบ้านเดี๋ยวค่าๆ ค่อยออกไปรับ”

“ทิวาขอตัวเข้าครัวไปจัดของว่างให้น้องพี่ก่อนนะคะคุณแม่” ศรีสะใภ้หันไปกล่าวกับแม่สามี

“ไม่ต้องๆ นั่งอยู่กับแม่นี้แหละ ให้ป้าหยาเขาทำไป ท้องอ่อนๆ เขาไม่ให้ทำงานหนัก ไร่รู้รี”

“นั่นคุณผู้หญิงท้องหรือคุณทิวาท้องคะ” ป้าแม่บ้านซึ่งเดินตามหลังมาเอ่ยกระแซชนายหญิงของตัวเองที่กำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อซึ่งผุดอยู่รอบกรอบหน้า

“ไม่เป็นไรครับพี่ทิวา ผมเปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปเล่นกับไอ้พุตติกว่า” เขาหมายถึงสุนัขพันธุ์พันธุ์ที่แฟนสาวเก็บมาจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่มันเพิ่งจะแตกตา หญิงสาวอยู่บ้านแบบทาวนโฮม ไม่มีพื้นที่สำหรับสัตว์เลี้ยง อีกทั้งมารดาของเธอก็ไม่ชอบเลี้ยงดั่ง จึงมาฝากเขาเลี้ยงแทน เธอตั้งชื่อมันว่า ‘วันพุท’ เพราะพบมันเมื่อวันนั้นของสัปดาห์ “ขอตัวนะครับ”

“อืม...ไปเถอะ”

เมื่อชายหนุ่มเดินคล้อยหลังไปจนลับตา หญิงผู้เป็นแม่ก็ระบายลมหายใจยาว “ลูกคนนี่นี่จริงๆเลย เก็บตัว พุดน้อย ไม่ชอบสูงส่งกับคน นี่ถ้าไม่มีหนูจุกแม่ว่านายพิคกงกลายเป็นฤๅษีไปแล้ว”

รุ่งทิวาจำได้ดี สามีของเธอเคยเล่าให้ฟังว่า น้องชายคนรองถูกเปรียบเทียบ กับพี่ชายมาตั้งแต่เล็ก พชรทั้งเรียนเก่งและมีมนุษยสัมพันธ์ดี ชายคนน้องเคยถูกบิดากดดันต่อหน้าญาติๆ ในงานวันเกิดคุณยายสมัยที่เขายังเป็นเด็ก คิดว่ามันจะเป็นแรงกระตุ้นให้กล้าพูดกล้าคุยมากขึ้น แต่การณ์กลับตาลปัตร ชายหนุ่มกลับเก็บตัวเงียบ สามีของเธอผู้มีอาชีพเป็นหมอและชำนาญเฉพาะทางด้านจิตเวชพยายามพุดคุยสอบถามเพื่อวินิจฉัย เขาก็บอกว่าสภาพจิตใจของน้องชายปกติดีแต่อย่างไรเสีย ความเป็นคนไม่ค่อยพูดนั้นก็ยังทำให้สามชิกทุกคนในบ้านเป็นห่วงกลัวว่าความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่มกับคนรักจะต้องมีจุดสะดุดเพราะความไม่เข้าใจ แต่ทว่าวันนั้นก็ยังไม่เคยมีวิแววว่าจะมาถึงเลย

“น้องพิคงซื่อๆคะคุณแม่ หรืออาจยังไม่ชินกับทิวาก็ได้”

“มันจะไม่ชินกับเราได้ยังไง เราแต่งงานกับตาพิชมาก็ห้าหกปีแล้วนะ...หรือถึงไม่ชินกับพี่สะใภ้ ก็น่าจะชินกับแม่บ้างละ เป็นแม่เป็นลูกกันมาตั้งสามสิบปีแล้วนะ”

“ผู้ชายก็อย่างนี้มั้งคะ พุดน้อย” แม่บ้านหทัยเสริม

“เอาความเป็นผู้ชายมาวัดไม่ได้หรอก คุณนายพัชลี เข้ากับคนง่ายจะตาย นายภพอีกคน อัยยาศัยไม่ตรีดีกว่านายพีเป็นไหนๆ” คุณสมรหมายถึงพิรภพ ลูกชายคนเล็กของตอนที่สอบชิงทุนได้ และตอนนี้ก็กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็จะกลับมาเป็นอาจารย์ประจำ

มหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่ง

ระเบียบทางเดินชั้นสองมีกรอบรูปโบราณเป็นภาพสมาชิกในบ้านติดอยู่เรียงราย ร่างสูงโปร่งเดินเลียซ้ายไปยังปีกห้องนอนของเขาขณะที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เขาล้วงมันขึ้นมาดูด้วยแวตาคายประกายแห่งรอยยิ้มก่อนจะกดรับ

บี๊...

เสียงเตือนการตั้งเวลาไมโครเวฟร้องแหลมสูง ขณะคนหิวจนลิ้มตัวซึ่งมีโทรศัพท์บางเฉียบหนีบแนบกับหูตึงฝาให้เปิดออก แล้วคว้าซามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปร้อนฉ่ำด้วยมือเปล่า

“อ้าว!!” หญิงสาวร้องเสียงหลง ตกใจจนเผลอปปล่อยอุปกรณ์สื่อสารแสนรักแสนหวงตกพื้น

ร่างบางหมุนตัวลนลานสะบัดมือเป็นระวิงแล้วรีบคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู เห็นมันยังอยู่ในสภาพใช้การได้ก็คุยต่อพร้อมส่งเสียงหัวเราะ

“เป็นอะไรนะขวัญ เจ็บตัวอีกแล้วละสิ”

คนถูกบิดารู้ทันหัวเราะร่วน ก่อนห่อริมฝีปากเป็นวงเพื่อเป่าปลายนิ้วแดงพอง หวังคลายความปวดแสบปวดร้อน

“บ้ายสองแล้ว กินข้าวรึยัง”

“กำลังจะกิน”

“อย่าบอกนะว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอีกแล้ว” พอไม่ได้ยินลูกสาวตอบกลับมาคนเป็นพ่อยิ่งรู้คำตอบชัด “ไม่มีอย่างอื่นจะกินแล้วเหอฮี... น้ำพริกข่าที่ส่งไปให้หมดรึยัง”

“ยังเลย แต่ข้าวหมดพอดี ยังไม่ได้ไปซื้อ” หญิงสาวตอบเสียงร่ำอย่างไม่กลัวโดนดู

“อ้อ...กินไปสิ ผงชูรสนะ เจอกันคราวหน้า ระวังผมจะร่วงหมดหัว”

“เจอกันคราวหน้าสงสัยต้องซื้อวิกเตรียมไว้” เธอหยอกกระเซ้าพลงหัวเราะกลบเกลื่อน หากคนเป็นพ่อไม่ยอมเล่นด้วย ยังบ่นอุบอิกกลับมาอีกหลายคำ “โธ่ พ่อ ขวัญไม่ได้กินบ่อยแล้วนะ”

“ไม่บ่อยนะแค่นี้”

“ก็แค่...แค่เดือนละ...” เสียงใส่ตอบอ้อมอ้อม “...สี่ครั้งเอง”

“แปลว่าอาทิตย์ละครั้ง” น้ำเสียงของคนปลายสายเริ่มทวนขึ้น

“อย่าทำเสียงฉันสิ ก็ได้ หหมดแพ้นี้ขวัญสัญญาว่าจะไม่ซื้ออีก...น้ำ...”

“แล้วเหลืออีกกี่ห่อ”

“ก็ไม่มากนัก” ลูกสาวรีบตอบรวดเร็วอย่างมีความหวัง เหมือนเด็กที่กำลัง
ทำผิดคิดอยากทำความดีทดแทน

“ไม่มากนักเท่าไร” น้ำเสียงเอาจริงของพ่อทำเอาเจ้าของบะหมี่กิ่งสำเร็จรูป
ตัวหดลีบ “เท่าไร...”

“ก็แค่...”

“แค่เท่าไร”

“สิบ...เอ็ด...เอง...”

“เฮ้อ!...ลูกสาวฉัน” ผู้เป็นบิดาพ่นลมหายใจแรง เขาปากเปียกปากแฉะ
เรื่องนี้มาตลอดตั้งแต่เธอย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ แต่ไม่เคยเห็นว่าเธอจะ
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหรือเชื่อฟัง

“พ่ออย่าดูขวัญสิ มีอะไรมีๆ ท้องก็กินไปเถอะเนอะ เสียเวลาทำงาน
ขวัญยังเหลือร้านอาหารที่ยังไม่ได้ทำริ้วอีกตั้งสามที่ ไหนจะคอดัมน์พาเที่ยววัด
อีก เตียวส่งงานไม่ทัน พี่บ.ก.ปนหุซาเลย” ขวัญชนกชักแม่น้ำทั้งห้า

แล้วมันก็ได้ผล เมื่อพ่อของเธอเริ่มเปลี่ยนเรื่อง

“เพลาๆ ลงบ้างสิ งานพิเศษนะ เงินเดือนจากงานประจำก็พอใช้อยู่
ไม่ใช่เธอ”

“พ่อนะก็พอ แต่ขวัญอยากเก็บให้ได้มากขึ้น ใครจะรู้ว่าวันไหนเราจะ
เจ็บไข้ไม่สบายขึ้นมา ไม่ประมาณดีกว่า ว่าแต่พ่อเออะ ที่ขวัญส่งให้พ่อพอใช้ไหม”

“พ่อไม่ได้ใช้เงินขวัญเลย ทุกบาททุกสตางค์ที่ขวัญให้พ่อทุกๆ เดือน
ก็ยังอยู่ในบัญชีที่ขวัญพาไปเปิดนั่นแหละ”

“โหย จิตกรเอกดังใหญ่แล้ว...ชายภาพพอซื้อปราสาทหุๆ ให้ลูกอยู่ได้
รียัง”